

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/62/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117010617
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2117010617.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Janky Klčovej a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci proti obžalovanej B. F., nar. XX.XX.XXXX, pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní prokurátorky proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 18. decembra 2018, č. k. 15T/24/2017-182 na verejnom zasadnutí konanom dňa 30. mája 2019 v Trnave, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušuje rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obžalovanú B. F., narodenú XX.XX.XXXX v F., trvale bytom F., I. I. č. XXXX/X, prechodne bytom bez prihlásenia F., T. č. XX

o d s u d z u j e:

podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, 38 ods. 2, § 54 Trestného zákona na trest povinnej práce vo výmere 160 hodín.

Podľa § 55 ods. 1 Trestného zákona trest povinnej práce je obžalovaná povinná vykonať najneskôr do jedného roka od nariadenia výkonu tohto trestu.

Podľa § 55 ods. 3 Trestného zákona trest povinnej práce je obžalovaná povinná vykonať vo svojom voľnom čase bez nároku na odmenu.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Trnava, č. k. 15T/24/2017-182 zo dňa 18. decembra 2018 bola obžalovaná uznaná za vinnú z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

napriek tomu, že dňa 15.08.2016 v Trnave na Hlavnej ulici č. 49 na Okresnom súde Trnava osobne prevzala výzvu na nastúpenie do výkonu trestu odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ktorý jej bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. OT/183/2016 zo dňa 15.08.2016, právoplatným dňa 15.08.2016, kde vo výzve jej bol určený termín nástupu do výkonu trestu najneskôr v lehote ôsmich dní od prevzatia výzvy na nástup trestu, túto výzvu v mieste svojho trvalého pobytu a na iných miestach v Slovenskej republike nerešpektovala, do výkonu trestu v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby,

Gucmanova č. 19/670, Leopoldov bez vážneho dôvodu v lehote stanovenej súdom nenastúpila, pričom do výkonu trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Leopoldov bola na základe nariadenia výkonu trestu odňatia slobody vydaného Okresným súdom Trnava dodaná až dňa 22.09.2016 policajnou hliadkou.

Za tento trestný čin prvostupňový súd obžalovanej uložil podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v trvaní štyri mesiace. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmienienečne odložil a zároveň podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu v trvaní dvadsaťštyri mesiacov.

Okresný súd rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 183-185 spisu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že obžalovaná na hlavnom pojednávaní v zmysle § 257 Trestného poriadku vyhlásila, že je vinná zo spáchania skutku a zároveň svoje konanie oľutovala. Prokurátor na hlavnom pojednávaní navrhol prijať jej vyhlásenie o vine. Po takomto zistení prvostupňový súd vyhlásenie obžalovanej o uznání viny zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Trestného poriadku prijal, nakoľko na podklade výsledkov dokazovania vykonaného v prípravnom konaní nemal žiadne pochybnosti o vine obžalovanej s tým, že dokazovanie na hlavnom pojednávaní sa vykoná k výroku o treste.

K výroku o treste prvostupňový súd uviedol, že z odpisu registra trestov obžalovanej vyplynulo, že táto má vykázané štyri odsúdenia, v jednom prípade sa obžalovaná osvedčila. Trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/22/2016 zo dňa 29.01.2016, právoplatným dňa 29.01.2016 bola uznaná vinnou zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere štyri mesiace s podmienienným odkladom jeho výkonu a určením skúšobnej doby vo výmere jeden rok. Trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 7T/26/2016 zo dňa 23.03.2016, právoplatným dňa 24.08.2016 bola obžalovaná uznaná vinnou zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, za čo jej bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere osem mesiacov s podmienienným odkladom jeho výkonu a určením skúšobnej doby jeden rok a šesť mesiacov za súčasného zrušenia výroku o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/22/2016. Obžalovaná bola naposledy trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/183/2016 zo dňa 15.08.2016, právoplatným dňa 15.08.2016 uznaná vinnou zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Trestného zákona, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody vo výmere šesť mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia, ktorý vykonala dňa 19.03.2017. Z výpisu z Ústrednej evidencie priestupkov MV SR a z odpovede na lustráciu v registri priestupkov vyplynulo, že obžalovaná bola opakovane priestupkovo prejednávaná. Z rodného listu vyplynulo, že obžalovaná je matkou dieťaťa D. G. F., narodeného dňa XX.XX.XXXX.

Pri úvahách o druhu trestu a jeho výmere podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona súd prvého stupňa zvažil všetky okolnosti prípadu, charakter trestnej činnosti, osobu obžalovanej ako aj pomer poľahčujúcej a priťažujúcej okolnosti. Po ich zhodnotení dospel k záveru, že v danom prípade pomer poľahčujúcej okolnosti (§ 36 písm. l) Trestného zákona) a priťažujúcej okolnosti (§ 37 písm. m) Trestného zákona) je rovnomerný a preto okresný súd ukladal obžalovanej trest v základnej trestnej sadzbe.

Čo sa týka konkrétnej výmery trestu odňatia slobody, súd považoval trest odňatia slobody vo výmere štyri mesiace, ktorého výkon podmienienečne odložil a určil skúšobnú dobu dvadsať štyri mesiacov za taký trest, ktorý je spôsobilý zabezpečiť ochranu spoločnosti pred obžalovanou tým, že jej zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jej výchovu k tomu, aby viedla riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov.

Pri ukladaní trestu súd zohľadnil skutočnosť, že od spáchania trestného činu uplynuli viac ako dva roky, pričom obžalovaná po spáchaní trestného činu nebola ani priestupkovo prejednávaná a ani trestne stíhaná. Súd bol toho názoru, že výkon nepodmienienného trestu odňatia slobody v trestnej veci Okresného súdu Trnava vedenej pod sp. zn. 0T/183/2016 bol pre obžalovanú dostatočným a spôsobilým zabezpečiť jej prevýchovu, čo bolo preukázané vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní, z ktorého vyplynulo, že obžalovaná po výkone trestu odňatia slobody vedie riadny život. Obžalovaná sa

riadne zamestnala, založila si rodinu, narodil sa jej syn, ktorý má zdravotné problémy a svojím prístupom k životu preukazuje, že sa viac do rozporu so zákonom nechce dostať.

Zároveň uviedol, že nemožno nezohľadniť, že obžalovaná bola doposiaľ 4x súdne trestaná za majetkovú trestnú činnosť, a preto je súd toho názoru, že podmienený trest odňatia slobody je najúčinnším trestom vo vzťahu k obžalovanej, pretože hrozba výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanú podľa názoru súdu posilní v jej rozhodnutí viesť riadny život. Súd zároveň uvádza, že zvažoval aj uloženie iného trestu ako trestu odňatia slobody. Pokiaľ ide napr. o peňažný trest súd tento neukladal, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaná je na materskej dovolenke, poberá materské a jej pracovný pomer, ktorým si privyrábala, je dohodnutý len na dobu určitú do 31.12.2018. Uloženie peňažného trestu by tak negatívne ovplyvnilo aj život maloletého syna obžalovanej, ktorý potrebuje jej osobnú starostlivosť. Pokiaľ ide napr. o trest domáceho väzenia, tento by prakticky pre obžalovanú, ktorá je na materskej dovolenke, nebol trestom.

S poukazom na to, že obžalovaná sa úmyselnej trestnej činnosti v predmetnej veci dopustila v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia pre inú úmyselnú trestnú činnosť, okresný súd uviedol, že si uvedomuje znenie ustanovenia § 49 ods. 2 Trestného zákona, ktoré vylučuje použitie odseku 1 v prípade, ak súd odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, avšak s poukazom na znenie § 50 ods. 4 Trestného zákona, ktoré umožňuje súdu výnimočne vzhľadom na okolnosti prípadu ponechať podmienené odsúdenie v platnosti aj v prípade, ak odsúdený svojim konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu - a týmto ustanovením nie je vylúčené to, aby takouto okolnosťou bolo aj spáchanie trestného činu v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, potom sa ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona v prejednávanej veci javí ako nepríjemne tvrdé. V prípade obžalovanej do popredia musí vystúpiť prvok individuálnej prevencie, pričom súd je toho názoru, že uloženie trestu odňatia slobody obžalovanej s podmieneným odkladom jeho výkonu bude mať na osobu obžalovanej výrazne silnejšie pôsobenie, ako uloženie akéhokoľvek iného alternatívneho trestu.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie prokurátorka čo do výroku o treste v neprospech obžalovanej (č. I. 181), ktoré odôvodnila na č. I. 188 - 189.

V písomne odôvodnenom odvolaní prokurátorka uviedla, že uloženie trestu odňatia slobody podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona bez rešpektovania § 49 ods. 2 Trestného zákona považuje za nesprávny, nakoľko ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona je jednoznačné a nemožno do vykladať inak s použitím analógie podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona odvolávajúci sa na nepríjemnú tvrdosť zákona. Obžalovaná sa trestného činu dopustila v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 7T/26/2016 zo dňa 23.03.2016, právoplatným dňa 24.08.2016, ktorým bola odsúdená za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona.

Podľa vyjadrenia prokurátorky nebol dôvod na nerešpektovanie § 49 ods. 2 Trestného zákona a preto žiadala, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa ustanovenia § 321 ods. 1 písm. d), písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava, sp. zn. 15T/24/2017 zo dňa 18.12.2018 vo výroku o treste a súčasne, aby podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozsudkom rozhodol.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 (podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné) alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 (súd rozhodol v nezákonnom zložení, obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky), preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Krajský súd v Trnave, ako odvolací súd postupom uvedeným v ustanovení § 317 ods. 1 Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená a to proti výrokom proti ktorým odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote stanovenej zákonom.

Odvolací súd v danom prípade nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku <. a obžalovaná urobila vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku <. pričom z obsahu spisu krajský súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali správnosť skutkových záverov, preskúmaval len napadnutý výrok rozsudku, teda výrok o treste, a po takomto preskúmaní dospel k záveru, že odvolanie prokurátorky je dôvodné.

Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil :

- prokurátorka okresnej prokuratúry podala dňa 04.04.2017 pod č. 1 Pv 28/17/2207-7 obžalobu na B. F. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona
- okresný súd dňa 13.05.2017 vydal trestný rozkaz, proti ktorému v zákonom stanovenej lehote podala obžalovaná odpor
- okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie čítaním rodného listu dieťaťa, výpisu z registra trestov a z registra priestupkov, prepúšťacej správy zo 02.08.2018, zmluvy o krátkodobom podnájme bytu z 15.05.2018, pracovnej zmluvy z 05.04.2018, hodnotenia obžalovanej z ÚVTOS z čl. 42
- obžalovaná je matkou desaťmesačného dieťaťa, ktoré má zdravotné komplikácie a o ktoré sa stará
- z výpisu z Centrálnej evidencie priestupkov vyplynulo, že okrem priestupkov uvedených v rozsudku okresného súdu sa obžalovaná po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dňa 21.06.2017 dopustila priestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti železničnej dopravy, keď prechádzala cez dráhu mimo určeného priechodu alebo priecestia, dňa 04.04.2018 sa dopustila priestupku proti majetku

Odvolací súd ustálil, že prvostupňový súd správne postupoval v konaní, ktorým dokazoval skutočnosti potrebné pre ukladanie sankcie, správne vyhodnotil osobu obžalovanej, jej povest' a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu.

Rovnako v dôvodoch rozsudku dostatočne vyhodnotil, na základe akých myšlienkových postupov dospel k rozsahu poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, správne v tomto smere aplikoval poľahčujúcu okolnosť v súlade s § 36 písm. l) Trestného zákona (priznala sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutovala) a priťažujúcu okolnosť v súlade s § 37 písm. m) Trestného zákona (bola už za trestný čin odsúdená). Správne vyhodnotil vyrovnaný pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností v zmysle ustanovenia § 38 ods. 2 Trestného zákona a nepristúpil k úprave zákonnej trestnej sadzby.

Po preskúmaní napadnutého výroku o treste odvolací súd, stotožniac sa s názorom odvolateľky, dospel k záveru, že „podmienečný trest odňatia slobody“, ktorý bol obžalovanej uložený rozsudkom súdu prvého stupňa, nie je v súlade so zákonom. Súd prvého stupňa pochybil, keď neprihliadal na ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona a obžalovanej uložil trest odňatia slobody, ktorého výkon podmienečne odložil a určil skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov, hoci na takéto postup neboli splnené zákonom požadované predpoklady.

Podľa § 49 ods. 2 trestného zákona sa ustanovenie odseku 1 nepoužije, ak súd odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmienečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Citované zákonné ustanovenie znemožňuje súdu uložiť tzv. „podmienku na podmienku“. Keďže ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona je kogentného charakteru, nemožno ho „ignorovať“ a musí byť v každom prípade rešpektované. Z tejto zásady obsiahnutej v označenom ustanovení Trestný zákon nestanovuje žiadnu výnimku. Sudcovské dotváranie práva, aké súd prvého stupňa použil porovnávajúc ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona s § 50 ods. 4 Trestného zákona nie je v tomto prípade prípustné, nakoľko toto je možné len v prípade, ak v prospech páchatel'a odstraňuje medzeru v zákone a zodpovedá zmyslu a významu riešenej otázky vo vzťahu k analogicky použitému ustanoveniu.

V súvislosti s určením druhu trestu odvolací súd poznamenáva, že je nepochybné, že obžalovanú neodradila od páchania ďalšej úmyselnej trestnej činnosti ani konkrétna hrozba výkonu trestu odňatia slobody, ktorá nasvedčuje tomu, že podmienečný odklad výkonu trestu odňatia slobody v danom prípade

nesplnil svoj účel a preto opätovné povolenie podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody sa javí zbytočným a neúčelným.

Ako vyplýva zo stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 85/2015 ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona nie je možné chápať ako príkaz na uloženie trestu odňatia slobody bez podmieneného odkladu jeho výkonu namiesto uloženia iného prípustného druhu trestu alebo popri inom prípustnom druhu trestu. Nie je preto v rozpore s ustanovením § 49 ods. 2 Trestného zákona, ak súd uloží trest povinnej práce ako samostatný trest, ak sú splnené podmienky uvedené v § 54 Trestného zákona, a ak je taký trest primeraný.

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 3 Trestného zákona trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 54 Trestného zákona trest povinnej práce môže súd uložiť so súhlasom páchatel'a vo výmere od 40 do 300 hodín, ak ho odsudzuje za prečin, za ktorý zákon umožňuje uložiť trest odňatia slobody, ktorého horná hranica sadzby trestu odňatia slobody nepresahuje päť rokov.

Podľa § 55 ods. 4 Trestného zákona ak odsúdený v čase výkonu trestu povinnej práce nevedol riadny život alebo zavinene nevykonal práce v určenom rozsahu, alebo nespĺnil uložené obmedzenia alebo povinnosti, súd premení trest povinnej práce alebo jeho zvyšok na trest odňatia slobody tak, že za každé dve hodiny nevykonanej práce nariadi jeden deň nepodmieneného trestu odňatia slobody a zároveň rozhodne o spôsobe výkonu tohto trestu.

Pri úvahách, aký druh trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovanej, jej zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jej nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal aj odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť na ochranu spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu - rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším členom spoločnosti - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovne pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Ochrana spoločnosti sa teda uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy (prevencia). Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou.

Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie trestu, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potencionálnych páchatel'ov od spáchania trestných činov, ale má viesť i k utvrdeniu pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Disproporcia medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Pri ukladaní trestu treba zároveň vychádzať zo spojenia a vzájomnej vyváženosti dvoch princípov, a to z princípu zákonnosti trestu a z princípu individualizácie trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu a zodpovedali aj zásade personalnosti trestu, keď trest ako právny následok trestného činu môže priamo postihnúť len páchatel'a trestného činu tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu (§ 34 ods. 3 Trestného zákona), ktorú zásadu v prípade obžalovanej súd považoval za rozhodujúcu.

Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno dospieť k záveru, že účel trestu podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona bude lepšie dosiahnutý alternatívnym trestom povinnej práce, ktorý postačuje na prevýchovu obžalovanej, keď vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaná sa od spáchania uvedeného skutku ďalšieho trestného konania nedopustila, (dopustila sa menej závažných priestupkov). I krajský súd považuje za spravodlivé dať obžalovanej ešte jednu možnosť, aby spôsobom svojho života preukázala, že výkon trestu odňatia slobody uložený trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. OT/183/2016 zo dňa 15.08.2016, ktorého nenastúpením sa stíhaného skutku dopustila, jej mohol byť dostatočným ponaučením k zmene spôsobu života a preto odvolací súd dospel k záveru, že uloženie nepodmienečného (aj keď krátkodobého trestu odňatia slobody), by bolo neprimeraným zásahom do jej rodinného života, nakoľko sa stará o desaťmesačného syna.

Takýto trest vzhľadom na všetky vyššie rozpísané skutočnosti majúce vplyv na ukladanie trestu možno považovať za zákonný, keď boli splnené materiálne, ale aj formálne podmienky pre uloženie takéhoto druhu trestu obžalovanej, keďže táto vyjadrila súhlas s uložením takého trestu, bolo preukázané, že nie je dlhodobo práceneschopná, a to ani čiastočne a nie je invalidná. Obžalovaná tak dostala zo strany súdu poslednú šancu odčiniť svoje negatívne správanie, prehodnotiť svoj doterajší spôsob života a viac sa dostať do rozporu so zákonom. Krajský súd upozorňuje obžalovanú na hrozbu premeny trestu a to v prípade, ak túto možnosť danú súdom nevyužije a nebude viesť riadny život, prípadne zavinene nevykoná práce v určenom rozsahu súd premení trest povinnej práce alebo jeho zvyšok na trest odňatia slobody tak, že za každé dve hodiny nevykonanej práce nariadi jeden deň nepodmienečného trestu odňatia slobody a zároveň rozhodne o spôsobe výkonu tohto trestu.

Z vyššie uvedených dôvodov krajský súd považoval trest uložený prvostupňovým súdom za v rozpore s ustanovením § 49 ods. 2 Trestného zákona a preto v zmysle § 321 ods. 1 písm. d) ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol sám rozsudkom o treste a spôsobe jeho výkonu tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.